

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku K.J.K.
przy uczestnictwie F.K., M.N.K., A.M.K. oraz małoletnich - Ł.A.K. E.W.K.
o podział majątku wspólnego, dział spadku i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 16 października 2019 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w B. na rzecz I.C. kwotę 1080 (tysiąc osiemdziesiąt) złotych tytułem wynagrodzenia kuratora dla małoletnich uczestników postępowania w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3) nakazuje pobrać od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w B. kwotę 1080 (tysiąc osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kuratora.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym

znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca K. K. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 16 października 2019 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżący wskazał, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane w warunkach nieważności ze względu na pozbawienie wnioskodawczyni F. K. możliwości działania i obrony swych praw na skutek niedoręczenia mu, jako jej pełnomocnikowi, przez Sąd Rejonowy w B. odpisu apelacji z pouczeniem o możliwości wniesienia w określonym terminie odpowiedzi na apelację. Poza tym, zdaniem skarżącego w przedmiotowej sprawie wystąpiło zagadnienie prawne w przedmiocie możliwości rozliczenia w postępowaniu o dział spadku wierzytelności spadkobiercy testamentowego współnika spółki jawnej, przekształconej ze spółki cywilnej, z tytułu roszczenia o wypłatę udziału kapitałowego współnika spółki jawnej, w miejsce którego wszedł ten spadkobierca.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom wskazując bowiem na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. poprzestał na sformułowaniu zagadnienia prawnego, którego treść jest wewnętrznie sprzeczna z tej przyczyny, że skoro dotyczy wierzytelności przysługującej tylko spadkobiercy testamentowemu, to w zasadzie nie ma podstaw do rozliczeń z innymi współuprawnionymi do dziedziczenia. Wnoszący skargę kasacyjną nie tylko nie wyjaśnił tych wątpliwości ale też nie przedstawił w oddzielnym wywodzie żadnych argumentów prawnych, które mogłyby prowadzić do rozbieżnych ocen odnośnie możliwości rozliczeń w postępowaniu o dział spadku z należących do spadkodawcy udziałów w spółce jawnej. Powołując się na wskazane okoliczności trzeba mieć na względzie, że etap przedsądu jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bezpodstawnie zarzuca się, że skarżącemu występującemu jako pełnomocnik F. K. nie został doręczony odpis jego apelacji od postanowienia Sądu pierwszej instancji. Wystarczy wskazać, że taki odpis został doręczony dnia 29 maja 2019 r. (k. - 1986)

K. K. i to jako ustanowionemu pełnomocnikowi F. K.. Dlatego nie można przyjąć, iż z tego powodu wnioskodawczyni została pozbawiona możliwości obrony.

W posumowaniu trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach należnych kuratorowi dla małoletnich uczestników w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy na postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 636) w związku z § 2 pkt 6, 4 pkt 8, 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.). Koszty te, jako wydatki zostały ściągnięte od wnoszącego skargę kasacyjną na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 520 § 3 k.p.c.